

No volieu
Azaña?...

EL BE SETMANARI SATÍRIC. NEGRE

...sis
fasses!

Any VI - Núm. 236

Barcelona, 13 de maig de 1936

Preu: 20 cèntims

DE LA CAMPANYA DE DIFAMACIÓ

—Ja és massa gran!...

Finalment!

La Lliga ha trobat manera de guanyar unes eleccions

La notícia va caure com una bomba.

La Lliga havia acordat donar els seus vots al senyor Azaña!

—A l'Azaña nada menos!—deia el senyor Duran i Ventosa, amb el seu correctíssim català.

Quan ho varen saber al Palau Episcopal, el Doctor Irujo, en un moviment d'apostolía ira, va trencar el bàcul contra el seu genoll.

—Estava previst! Eso nos enseñará a firmos otra vez de judios y de fenicios.

I adreçant-se el seu majordom, li donà una ordre:

—Cuando vuelvan a presentarse aquel hato de gorros, los concejales de la Lliga, en vez de chocolate les daré bombones de los que tú ya sabes.

La Junta de Dames, en sessió solemne, acordà anar a cremar el local de la Lliga i la impremta de La Veu de Catalunya.

Els tradicionalistes, seguint la tradició, renebaren una mica i acabaren demanant quartos per a El Correo Catalán.

Mentrestant, a la Lliga la calma era perfecta.

Era perfecta, fins que arribà el senyor Valls i Taberner, esgaripant com un condemnat, donant puntades de peu als mobles i passant, al mateix temps, una part de rosari.

—Qui és—cridava—, qui és el camarada que ha decidit que la Lliga ha de votar per l'Azaña? Que ens voleu fer condemnar? Ens voleu fer anar a l'infern? Que surti aquest camarada!

S'obrí una porta i aparegué el senyor Cambó.

—El camarada—digué pel micròfon—, el camarada sóc jo.

El senyor Valls i Taberner no es calà pas.

—Es pot saber per què...?

—Es pot saber—interrompé el senyor Cambó—. Seré breu. Després d'últimes derrotes electorals Lliga tenia necessitat ineludible triomf. Stop. Precís animar partidaris calor victòria. Stop. Única manera per guanyar, fos com fos, era votar triomfador segur. Stop. Per això votem Azaña. Stop. Lliga, doncs, ha guanyat eleccions President República, per gran majoria. Stop. Altres victòries seguiran. Stop. Llegiu Veu Catalunya.

I el senyor Cambó desaparegué per allà on havia vingut.

El senyor Valls, genolls en terra, remugava una oració. De tant en tant, s'interrompia, per dir:

—La política no té entranyes! Mira que nosaltres votem igual que els comunistes! Nosaltres també contra la civilització occidental!

Molt excitat, el senyor Valls i Taberner es reboleva per terra i fou per aquesta causa que de la butxaca li caigué un manuscrit. El senyor Valls i Pujals, que acaba d'entrar, el recollí amatent:

—Mira!—digué—. Un assaig sobre Història de Catalunya. No està malament. Serà el meu pròxim llibre.

Es ficà les quartilles a la butxaca i es féu escapol—com diria en Costa i Dreu.

L'elecció de President de la República

Donà lloc a una magnífica concentració de les masses corals i polítiques de tot Espanya

Els marxistes, amb "La Internacional" s'enduen el primer premi

La premsa poc seriosa ha provat, una vegada més, d'amagar als seus lectors el veritable caràcter que tingué la magna assemblea celebrada diumenge passat al Palau del Retiro Obrero, de Madrid, amb el pretext d'elegir el President de la República. Fou—com tothom que sàpiga llegir entre línies haurà remarcat— fou una concentració de les masses corals dels diversos partits polítics de tot Espanya.

El jurat estava presidit pel senyor Jiménez de Asua, el qual estava assistit pels mestres Lamote de Crignon, Guerrero, Alonso i Lluís Millet. Alguns compromissaris procedents de les Batuecas varen confondre aquests senyors amb la mesa de l'assemblea.

Abans de començar l'acte, i a tall d'assaig, els comunistes i socialistes cantaren "La Internacional", de la qual fan una veritable creació. El senyor Jiménez de Asua els digué que no es permetien assaigs dintre el recinte, i aleshores, els socialistes, per matar el temps, es posaren a dir, els uns, que Indalecio Prieto era la vergonya de la família, i els altres que Largo Caballero era un carcamal.

Com que els millors temes de conversa acaben per cansar, els marxistes es tornaren a posar a cantar "La Internacional".

Eren les onze.

El president del jurat, senyor Jiménez de Asua, va prendre la paraula:

—Senyors—va dir—, amb ocasió de l'elecció de President de la República, la mesa de l'assemblea ha organitzat un extraordinari concurs de masses corals de tipus nacional. També seran admeses les murgues regionals. Pregro als camarades marxistes que no abusin de llur superioritat manifesta en el ram de l'himne a l'unions i que, almenys procurin no cantar "La Internacional" al mateix temps que els altres participants al concurs entonen llurs composicions respectives.

Socialistes i comunistes respongueren al discurs del senyor Jiménez de Asua cantant "La Internacional". Fet el silenci, el president del jurat, digué:

—Té la paraula, més ben dit, té la veu, la massa coral agrària.

Dirigits pel senyor Cid, els agraris, artísticament guarnits amb espigues de blat i arborant petites garbes d'eufuls, ocuparen el centre del palau i es posaren a cantar:

*Carretera castellana,
carretera castellana,
la de tierra seca y dura,
la de al ser pisada cruje
bajo el pie que latuuuuuuuu...
tortura!*

—Acaba d'ésser elegit l'Azaña!
—Així, me n'alegro! Passava una ànsia...

Una gran xiulada interrompé el solo que anava a iniciar el senyor Cid. Els marxistes, per variar, cantaren "La Internacional", mentre els agraris es retiraren a llurs escons i, filosòficament, es posaren a menjar les petites garbes d'aufuls.

—La massa coral lerrouxista!—anuncià el senyor Jiménez de Asua.

Correctament formats, els tres nombrosos components de la minoria radical, avançaren amb pas ondulant i castís i cantaren la seva coneguda creació:

*Soy el rata primero,
y yo el segundo,
y yo el tercero.*

Les notes masculines de "La Internacional", que entonaren socialistes i comunistes, ofegaren la veu dels lerrouxistes. Aprofitant la con-

fusió, alguns rellotges desaparegueren.

A continuació arribà el torn a la massa coral de Lliga Catalana. Una petita discussió entre els senyors Rahola i Ventosa—el primer volia cantar "La Marina" i el segon "La marcha real"—, fou ràpidament solventada. Algunes veus del públic demanaren "Els Segadors", però el secretari de la mi-

EL DEBAT DEL 6 D'OCTUBRE
—Aquesta vegada en Dencàs no ha trobat la sortida.

La Unió Socialista de Catalunya més abstencionista que mai

Com se sap, la Unió Socialista de Catalunya manté des de fa temps una actitud ferotgement abstencionista pel que es refereix a la col·laboració en les responsabilitats de govern.

Com sigui que alguns d'aquests que sempre cerquen cinc peus al gat ens fessin present que la permanència del senyor Comorera com a Conseller d'Economia desmentia, en certa manera, aquests fermes propòsits dels socialistes catalans, varem decidir anar a trobar directament l'interessat.

El Congrés de la C. N. T.

Saragossa, 12. — Per solemnitzar degudament la celebració del Congrés de la Confederació Nacional del Treball avui s'han celebrat diverses festes.

Al matí, s'han repartit bombes Orsini entre la quitxalla. A la tarda, ha estat organitzada una petita vaga general, amb fins benèfics, i a la nit, a tall de castell de focs, han estat curosament cremats vuit tramvies.

Per a demà s'anuncia una gran cursa de braus en la qual seran tojats sis governadors.

L'ordre no s'ha alterat.
(Ens referim a l'ordre de vaga.)

—Sembla mentida—digué el senyor Comorera—, sembla mentida que la gent no es doni compte de la magnitud del meu sacrifici. Quin mèrit té defensar l'abstencionisme govern, realment, hom s'absté de governar? El difícil, l'extraordinari, és fer d'abstencionista del govern estant. Aquí hi ha la dificultat.

—Teniu raó—varem dir-li, convençuts.

—Es clar que la tinc!—féu ell, més convençut que nosaltres—. Jo crec, i sostindré a peu i a cavall, que la Unió Socialista de Catalunya no ha d'estar representada dintre el Consell de la Generalitat. Per defensar aquest punt de vista davant de qui sigui, sóc capaç de romandre deu anys seguits a la Conselleria d'Economia, fins que hagi convençut en Companys que tinc raó i que els socialistes ens hem d'abstenir.

—I aleshores, què fareu?
—Aleshores ja podré continuar com a Conseller d'Economia, perquè, passada l'etapa abstencionista, hauré arribat també per a nosaltres l'hora de col·laborar directament en el govern.

Heus ací explicada en poques paraules la veritable actitud del senyor Comorera i del seu partit. Els adversaris podran criticar tant com vulguin, però almenys no podran negar que es tracta d'una posició clara, ferma i decidida, dintre la seva senzillesa.

A Roma

La solemne proclamació de Manuel de Manuels

Roma, 14. — La proclamació de Victor Manuel Manuel II com a Negus de totes les Etiòpies, Manuel de Manuels, i descendent de Salomó i de la Reina de Saba, ha constituït una cerimònia grandiosa i emocionant, dintre la seva senzillesa.

El rei ha arribat assegut a la falda de Mussolini i tots dos dintre d'un cotxe que estraven sis abissinis, definitivament alliberats de l'esclavatge.

Damunt la plataforma que havia estat aixecada al centre del Coliseum ha començat l'esplendorosa festa. Pausadament, sense cansar-s'hi, el rei Manuel s'ha anat treient, ara l'una, ara l'altra, totes les peces de roba. Quan ha quedat en calçotets, una gran ovació ha sortit de la multitud.

—Eia! Eia!—cridaven els uns.
—Alalà!—responien els altres.
—El Negus que tenia l'"alma" blanca!—han dit uns tercers.

Mussolini l'ha embolicat amorosament amb un llençol, li ha posat una barba postissa i, al cap, un salakoff. El cap de ceremonial ha portat aleshores un paraigua. Ha sortit un petit incident per aclarir si era el Manuel de Manuels el que havia d'aguantar el paraigua a Mussolini, o a l'Inrevés. El petit conflicte s'ha solucionat ràpidament, a la romana. Quan faci sol, el paraigua servirà per al Negus de totes les Etiòpies; en canvi, quan plougui, serà Mussolini el que s'hi aixoplugarà.

Tot seguit, el nou emperador d'Abissínia ha donat la volta al circ. El públic, entusiasmat, li llençava flors, "toscanos", barrets i criatures. Victor Manuel, per demostrar la legitimitat del seu títol de Negus, ha agafat un nen de pocs mesos i se l'ha menjat cru.

L'ovació ha estat enorme. Quan el poble ha començat a cantar l'himne feixista, el rei Manuel, distret per tantes emocions, s'ha descuidat de quadrar-se.

Mussolini l'hi ha imposat dos mesos d'arrest i l'obligació d'escriure set-cents vuitanta vegades: *Giovinetza, giovinetza, primavera de bellezza.*

Els assassins i llurs còmplices

per PEER GYNT

Quan va arribar a la meua coexistència Passassinat de Miquel i Josep Badia, tenia pensat, des de feia dies, escriure un article sobre els seus assassins. El títol de l'article havia d'ésser: "Anarquistes i Feixistes."

He canviat el títol del meu article. Però conservo el tema.

Qui són els assassins dels germans Badia?

Els anarquistes i els feixistes.

Ategeixo: amb la complicitat per omissió de la policia espanyola feixista de Barcelona.

Quan el senyor Gil Robles va a Biarritz a veure si encara hi ha manera de conspirar una mica, porta cinc policies al darrera que li guarden el ventre i les espalles. Per a guardar la vida d'en Miquel Badia, ex-cap de la policia catalana, ja s'ha vist que no hi havia a la Prefectura de Barcelona ni una parella de morts de gana disposats a molestar-se.

Això constitueix un escàndol que el poble de Catalunya no pot tolerar i que no tolerarà. Davant dels cadàvers dels germans Badia, l'honorable President de Catalunya i els senyors Consellers del Govern de la Generalitat han d'haver comprès per força que la nostra pàtria té plantejat un afer de vida o mort.

Miquel Badia, i el seu germà Josep, han caigut al camp d'honor, per Catalunya.

Tots els catalans ben nats estan de dol, i els que divergen de la

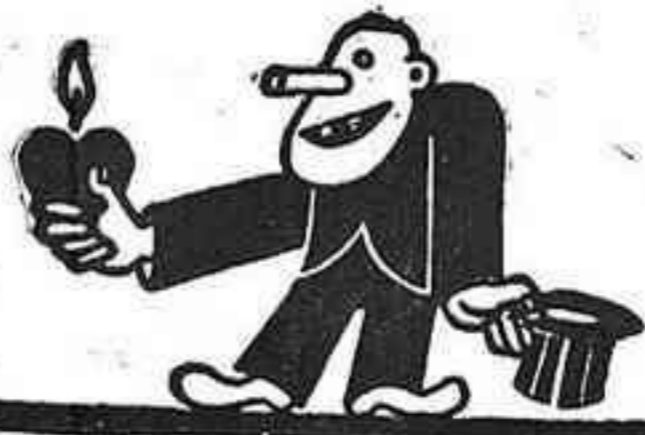
LA JOVENTUT QUE PUJA
—De quins els vols?
—D'aquells que fan cremar convents!

(Seguix pàg. 4, col. 1.)

EL NEGUS VITTORIE EMMANUELE

amb el cor a la mà

Inia política dels germans Badia no pas menys que els altres. Damunt les despulles de Josep i Miquel Badia, feixucs i gloriosos, els plecs de la bandera de la pàtria.

Però el poble català es gira d'una revolada i cerca els assassins. No és pas difícil descobrir-los. Són la trinitat de l'anti-Catalunya.

Són els agents provocadors estipendiats. Ahir en Lerroux, el partit radical, els "jóvenes bárbaros", "El Progreso". Avui, el "Comité", anònim, la F. A. L., els pistolers, "Solidaridad Obrera".

Són els feixistes, hereus de l'esperit i dels mètodes dels Governos de la monarquia i del bienni radical-cedista.

Són els policies forasters, agents d'enllaç entre els provocadors instal·lats a l'interior i l'enemic situat més enllà de les fronteres de Catalunya. Aquest enemic, avui, no és el Govern de la República espanyola. És el feixisme espanyol.

I el feixisme espanyol té un aliat poderós, un aliat al qual els dirigents feixistes donen tant de valor, si no més, com als militars, guàrdies civils i policies feixistes. Aquest aliat és la Confederación Nacional del Trabajo, controlada per anarquistes mercenaris i assassins professionals de la Federación Anarquista Ibérica, i quan dic això sé de què parlo.

No hi haurà llibertat a Catalunya, no hi haurà llibertat a Catalunya mentre els sindicats obrers catalans estiguin sotmesos a la tirania d'agents provocadors maniobrats pels enemics de Catalunya.

No ho oblidí el Govern de la Generalitat. Recordi que els assassins dels germans Badia van tenir a la seva disposició, després del 6 d'octubre, els micròfons oficials.

Recordi que el seu primer deure és defensar la sang dels catalans.

L'Ordre públic ha de tornar a Catalunya.

I de debò!
I de pressa!
I per sempre!

Peer Gynt

C. B. M.—Ja en vàrem parlar. Rubius. — I tal dia farà un any.
Dràcula. — Ens pensàvem que us havien elegit comissari.
Bernat Xinxola. — És allò que se'n diu anticipar-se als esdeveniments.
Carmeta. — Déu te faci bona!
Garneu. — En el fons de l'ànima vós hi teniu un sàlzer.
P. H. K. — Tenim altra feina.
Figuerenc. — No ens ho creiem.
Bau. — Heu de tenir en compte que, encara que sembli que no, hi ha censura.
Rossa. — Divendres ho tindrem.
Cacau. — Adreceu-vos a "La Hormiga de Oro".

LECTOR IL·LUSTRE

Ara que és President de la República ja ho podem dir:

El senyor Manuel Azaña ha estat, des del primer dia, un amic sincer i un lector assidu d'EL BE NEGRE.

Totes les setmanes, el nostre setmanari ha arribat a mans del senyor Azaña, tant si l'il·lustre lector es trobava a la presó, com a casa, com a la Presidència del Consell de Ministres.

Esperem i confiem que l'elecció de diumenge passat no alterarà les amicals relacions entre el President de la República i EL BE NEGRE.

EL SOBRE ELOQUENT

En la segona sessió del debat parlamentari sobre els fets del 6 d'octubre, el senyor Companys feu una rectificació en la qual la contundència de la seva oratòria fou, potser, més plàstica que verbal.

Efectivament, tant o més que les paraules del President de la Generalitat, el que semblà impressionar al senyor Dencàs fou un sobre bastant voluminós que el senyor Companys tenia als dits i que, sense dir-ho, esgrimia com a argument cabdal.

—Ja el coneixem, aquest truc del sobre!—digué un amic del senyor Dencàs—. Si obliguéssim a obrir-lo, a la millor resultaria a que dintre no hi ha res.

—Sí—féu un altre—; però val més no provar-ho.

EL SENY D'EN DENCAS

En la mateixa sessió, el senyor Ventura Gassol, que no dissimulava pas la poca gràcia que li feia el debat, interrompé una vegada el senyor Dencàs.

Fou per a dir-li: —Què en tens poc de seny, Dencàs! Què en tens poc de seny, Dencàs!! Què en tens poc de seny, Dencàs!!!

El senyor Dencàs no considerà oportú respondre que sí que en tenia, de seny.

Hauria estat, si més no, una afirmació arriscada.

L'ORDRE PUBLIC

Tan bon punt el traspass dels serveis d'Ordre Públic a la Generalitat sigui un fet, serà hora de nomenar el Comissari General d'Ordre Públic a Catalunya.

Aquest càrrec, difícil i compromès, compta des de fa dies amb alguns aspirants.

Però—el que són les coses!—el més probable és que sigui designat un dels que, precisament, no hi aspiren.

Ens referim al senyor Lluís Prunés, actual Comissari de la Generalitat a Tarragona.

EL CONGRES ES DIVERTIRA

En el seu pròxim Congrés, la Unió Socialista de Catalunya ha decidit si col·labora en el Govern de la Generalitat.

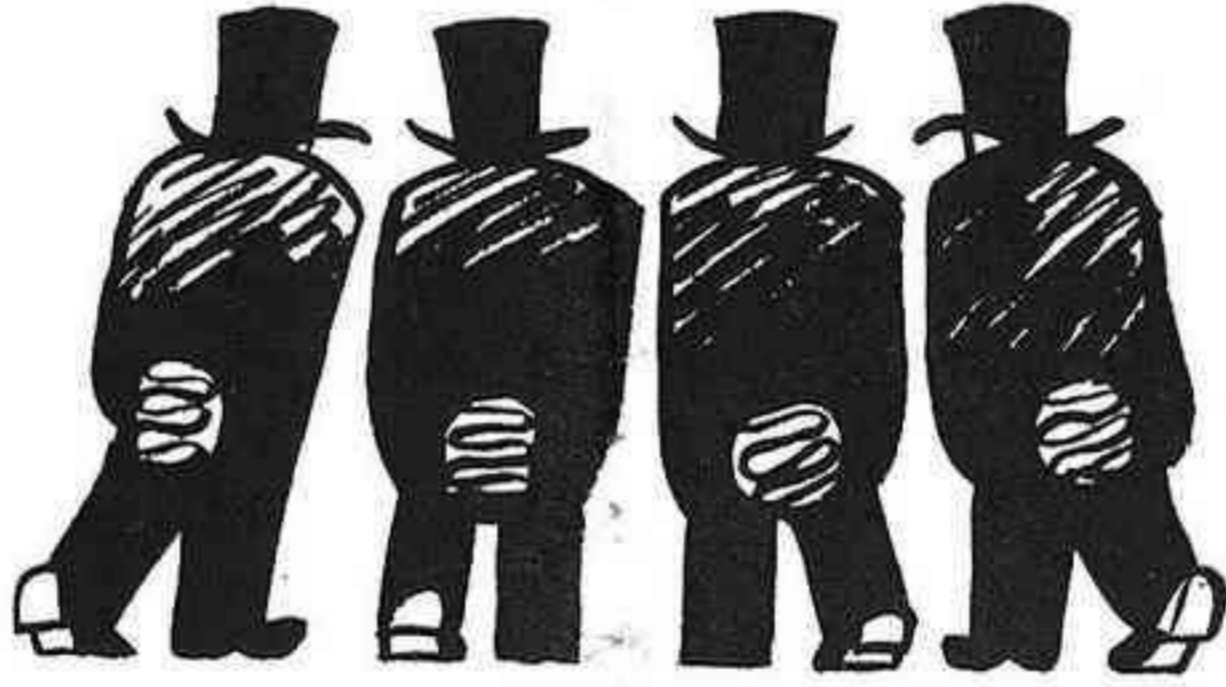
Teòricament, la majoria del partit és partidària de l'abstenció. Sols el grup dels senyors Serra i Moret, Xirau, etc., és partidària de la col·laboració, però aquests, en canvi, no són partidaris del senyor Comorera.

Tot el qual fa preveure—suposem—un Congrés animadet.

Això a part, el senyor Comorera continuarà com a Conseller d'Economia.

BADRINAS - Mobles

Diagonal, 460 - Telèfon 73963

Els candidats d'“El Be”, derrotats

Els nostres cinc candidats desolats per llur desfeta, de tothom abandonats, comenten la trista feta:

D. ALEJANDRO LERROUX

—Gracias, “Be”, por tu intención, y tu gesto de hidalgüia; merced a tu gran tesón el viejo y fiero león fué candidato de un día. Fuí candidato, ¡ay de mí, y si no fui Presidente no fué por mi ni por ti. Miente quien diga que huí miedo ante la serpiente. No tuve un voto. ¿Por qué? Porqué venció la anti-España. Adiós mi sino y mi fe, no vencí ni venceré; los votos son para Azaña. Entre serpiente y león la lucha no es brava cosa. Antaño fuí bravucón mas hoy se acabó el carbón y a otra cosa, mariposa. El pueblo pudo elegir y eligió al feo. Yo callo; nada tengo que decir. Me retiraré a dormir o a torear, como el Gallo. O aprovecharé mi don —que es mi voz—por mi sustento, y rugiré con tesón para imitar al león de la Metro. ¡Y tan contentol!

EN J. A. TRABAL

—Si us digués que estic content us diria una mentida. Més d'un cop i més de cent ho hauria engegat a dida. Després de tant de bregar veure com us fuig la presa és cosa que fa indignar i posa la vista encesa. Prò què hi farem. Són sis anys més d'esperar i de fer cua. Després de tants desenganys no és molt per qui, com jo, grua. Ara, si he d'ésser sincer us he de dir que l'Azaña després de mi és el primer entre el milloret d'Espanya.

D. LLUIS DURAN I VENTOSA

—A mi no em vingui amb cançons ni amb romansos ni amb cosetes. A casa meva tots bons. I vostès? Aquests poetes! Miri, si tant insisteix li diré que és cert: la cosa la mereix qui la mereix, prò la guanya qui més gosa. M'hi havia fet il·lusions, és veritat. La Panxita tot era fer-me petons. (Es tan sensible, la Xita!) Prò què hi farem. Ara tu i demà jo. Ho diu l'adagi, i aquest no enganya ningú. Jo, a part de tot, del naufragi no en surto pas malparat: Sóc modestet i la vida no em té massa acostumat al tall més gros ni em convida a coses de molt volum. Faig la viu viu sense fressa, vaig posant l'oli en el llum i pisets a la negressa...

EL DR. PLA I ARMENGOL

L'Azaña? Sembla mentida! Ecs! Quin fàstic! Elegir un home sense “querida” i que diu que sap llegir! L'Azaña? On són les pessetes que té per comprar aquest lloc? Jo les oferia, i netes! Es que n'oferia poc? Quin món! Quanta desventura! Es que tenir un bon bossot ja no val res, per ventura? No? Doncs sí que sóc al pot!

EL ROYO VILLANOVA

El Royo fui, ya no lo soy donde llamaban iba, ya no voy. ¿Llamaban a Presidente? Pues, ¡Presente! ¿Hoy llaman a diputado? ¡Retirado! ¡Ay de mí, ay de mí, derrotado dos veces yo que nunca su- [cumbí!

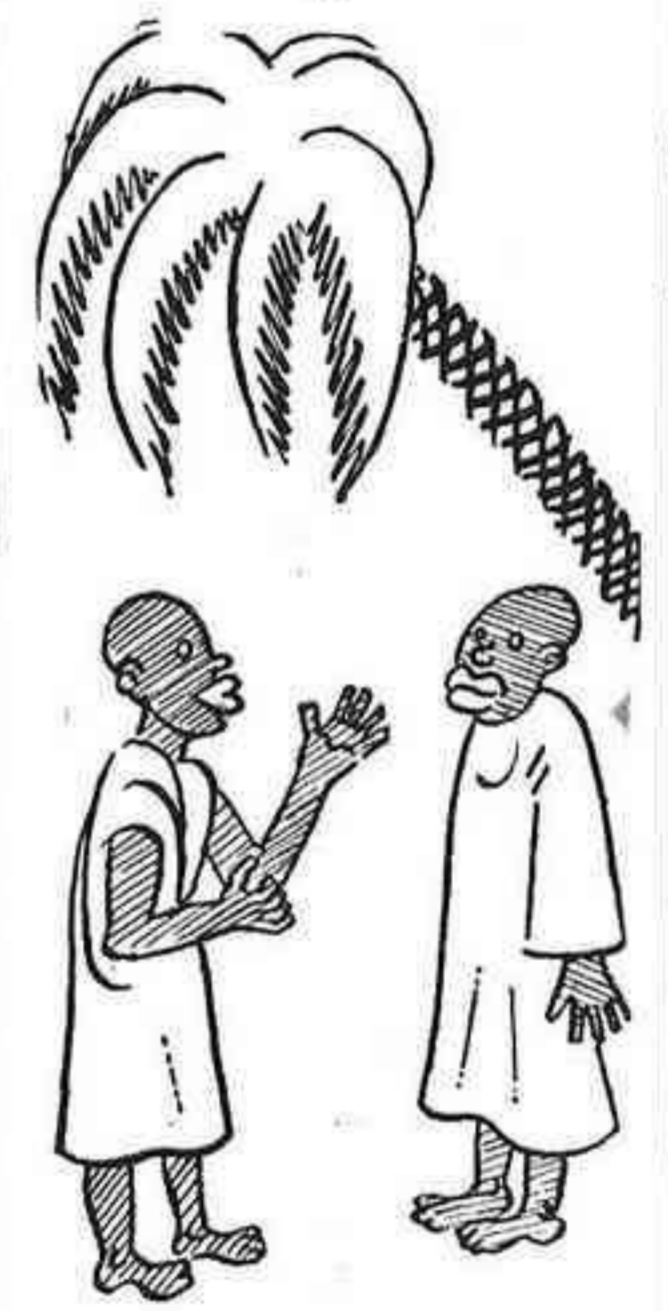
PREVISIONS INNOCENTS

El mateix dia que la policia de Barcelona s'apuntava un èxit amb la qüestió de la guillada del militar Florit de Togores, que com tothom sap ha anat a fer salut a un sanatori, es tornaren boigs cercant un desertor italià.

La cosa va anar així. “Ultima Hora”, des de feia uns quants dies publicava uns reportatges sota el títol “Què passa a Itàlia?” En el de dimecres de la setmana passada es parlava de la pobresa que regna al país de Mussolini. Per demostrar-ho, acompanyava el reportatge un clíxé que reproduïa una carta adreçada al desertor italià que explicava totes les coses del reportatge, que no es distingia pas precisament pels elogis al règim feixista.

En el sobre no hi havia segell i la reproducció fou feta per demostrar la pobresa en què viu Itàlia. Hi havia, també, con ès natural, l'adreça i el nom i cognom—que eren els del desertor xerraire—. El redactor, amb instint previsor, va esborrar el segon nom, per tal de no comprometre ningú. Però no li va servir de res. Els italians tenen el costum de posar en les adreces el cognom primer que el nom. Així va resultar que el que s'havia esborrat no era altra cosa que el nom de fonts.

L'endemà la policia va anar a buscar el desertor, el qual, més previsor que el redactor, ja havia marxat. Es per això que hem dit que la policia s'havia apuntat un altre èxit, i el senyor Espanya també.

—Diu que ja no tornarem a ésser més esclaus.
—Sí, però hauré d'ésser feixistes.

LES VICTIMES DE LA REPRESSIO

Renovación, òrgan del lerrouxisme a casa nostra, fou multat no fa molt. Això li donà ocasió de fer uns esgarips més extraordinaris que els que fa de costum.

Aprofitant el sentimentalisme que aquella sanció podia proporcionar-li, l'òrgan dels desventurats va obrir una subscripció per tal de poder pagar la multa. La subscripció era a base d'un ral per cap.

Heus ací que els bons radicals es van rascar la butxaca respectivament, contra el costum tradicional, i van reunir més de 200 pessetes; la reacció era, doncs, admirable. Quan tot feia preveure un èxit i un enfortiment pel partit, la fòbia governamental es gira de nou contra ells i els condona la multa.

Què fer? Tornar els quartos era més que impossible. Invertir-los en un fons pro-presos no hi havia lloc, perquè tots els correligionaris encara campen lliures pel carrer. Comprar una altra casa al “caudillo”, tal com està avui la propietat, no era prudent.

El compromís, certament, era enutjós. L'únic camí, i com que era l'únic fou el que Renovación va assenyalar en un avís que va publicar el dijous passat. Els diners recollits, en vista de la condonació, passarien a l'administració del diari, per fer front a les seves necessitats.

De resultes d'això, per a la pro-

pera multa de Renovación sembla que serà difícil de trobar qui vulgui col·laborar a pagar-la! Després diran si els lerrouxistes no són perseguits... per la pega!

La llista de subscriptors “pro multa” és interessantíssima. Entre altres remarcarem els següents donants:

Un españolista	25
Un españolista	25
Un españolista	25
Un españolista	25
Aquests espanyolistes de ral són sospitosos	
Més avall hi trobem:	
Un ex-portelista	25
Que en deu ésser de llest, aquest home!	
Uno del Pa i Trago	25
Aquest sí que és radical dels fermes!	
Una persona sensata	25
Si ell ho diu, què hi farem!	
Un que va perdut	25
Ho devia dir pel ral!	
Uno que quiere saber adónde vamos	25
Aquest s'ha cregut que per vint-i-cinc cèntims li havien de dir la bonaventura.	
Un republicà ferm	25
I a sota:	
Un republicà 100 x 100	25
Ai, les susceptibilitats radicals com perillens!	
Un lerrouxista del 1909	25
Aquest s'ha pensat que era qüestió de votar, i ha comparegut.	
Uno que aplaude a los radicales	25
Ves aplaudint; de moment, ja t'han birlat el ral.	
Seguits hi ha aquests tres:	
Un español	25
Un radical	25
Un maño	25
Tres un ral!	
Uno que volverá	25
A tornar a pagar, ens sembla que no.	
Un radical.	
Otro id.	
Aquest id. deu ésser aquell que deia que tornaria.	
Magdalena (¿?)	25
Ja el coneixem aquest. És un dels imitadors d'estrelles que al costat del nom sempre hi posa un dubtós interrogant.	
La llista és més llarga, però ens sembla que ja n'hi ha prou. El que no es podrà negar és que Renovación representa un sector d'opinió molt heterogeni.	

L'OPINIO PUBLICA

Quan encara interinament feia de secretari del Conseller de Treball el senyor Fontanilles, càrrec que va obtenir amb motiu d'una curta i sentida malaltia del senyor Jaume Cardús, que és el secretari, un dia sortí del despatx del Conseller i va reunir els periodistes per manifestar-los que no hi havia res de nou.

Un veterà periodista es va queixar que el senyor Barrera ja ho feia massa sovint això de no rebre els periodistes. Argumentà que els periodistes anaven a la Conselleria per complir un deure i va dir que representaven l'opinió pública. En dir això, un repòrter, de formació marxista, observà:

—Bé, no serà tant!
Ja va haver dit prou. El veterà periodista es va ofendre i com que el seu interruptor no és encara major d'edat, es va haver de sentir totes aquelles coses que s'acostumen a dir: els anys, el seny, l'experiència, etc...

Hem de dir només, que el redactor que tant es va indignar, és el del diari “El Popular”, que sembla que surt a Barcelona.

Per cert que aquest mateix periodista dia va preguntar al senyor Barrera què es pensava fer respecte al descans dominical a les farmàcies. Perquè, explicava:

—A vegades es necessita un sèrum i l'opinió pública, no sap on anar-lo a cercar.

Aquesta obsessió del redactor d'“El Popular” per l'opinió pública és alarmant, quasi tant com el tretge del seu diari.

MERCAT D'OCCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

PHILIPS
COMPTAT LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rd. UNIVERSITAT

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre sastre i camiser no pot ésser altre que la
Casa Bastida
Passeig de Gràcia, 18
Gran Basar de Sastreteria i Camiseria Sistema Nord-Americà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb totes les comoditats de preus. Ni liquidacions ni rebaixes de preus no poden res amb nosaltres. Solament els 55 anys d'experiència comercial permeten de fer el que fa la Casa Bastida.

EN SASTRERIA TENIM:
100.000 vestits confeccionats, patén, des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats, llaneta, en gustos moderns, tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. el més superiors.
100.000 pantalons confeccionats, des de 5 pessetes, i classes més superiors a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement li podem fer el vestit a la mida, com també, si li precisa, tenim una secció que ens permet lliurar-li a la tarda el vestit encarregat al matí.

EN CAMISERIA TENIM:
100.000 camises de gran estil, a 4'95.
100.000 camises de diferents qualitats, en zefirs, popelins i rayons, a 6, 8 i 10 pessetes les més superiors.

Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon des de 12 pessetes.
Per bé que estem situats al Passeig de Gràcia, som la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem: tots els compradors amb diferents regals i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi.

Nou projecte per a convents espanyols. El campanar és substituït per una xemeneia i la planta baixa per un forn destinat a facilitar la tasca de certs visitants.

ARQUES SOLER
d'un sol BLOC MASSIS
AMB BLINDATJE (patentat)
Imperforables amb el SOPLET
FABRICA: DESPATX: ALDANA, 3 Barcelona. Tel. 31853
SALÓ D'EXPOSICIO: ALDANA, 5 (Teatre Circ Olympia)

El Be a les fosques

LES ESTRENES

"Itto" és un film francès fet al Marroc. (Al Marroc francès, per ésser més clars.)
Hi treballen, en aquesta pel·lícula, francesos i francesos. Els moros, que són actors, ho fan molt bé. Els francesos, que són actors, ho fan molt malament.
La intriga del film és el que encara importa. "Itto", per damunt de tot, és un esplèndid documental.

"Thapiev", film rus i, per tant, propaganda comunista.
Meravellosa fotografia i aquell gust per la plasticitat en la qual els russos són els amos. I, naturalment, una gran lentitud.
Al final, però, la cosa s'anima. El ritme s'accelera i el film agafa un briu de mil dimonis.
En resum: un film ple d'interès, però val la pena de no deixar-se perdre.

MARYLAND

AVUI I CADA DIA

Un film que no deben dejar de ver todas las madres

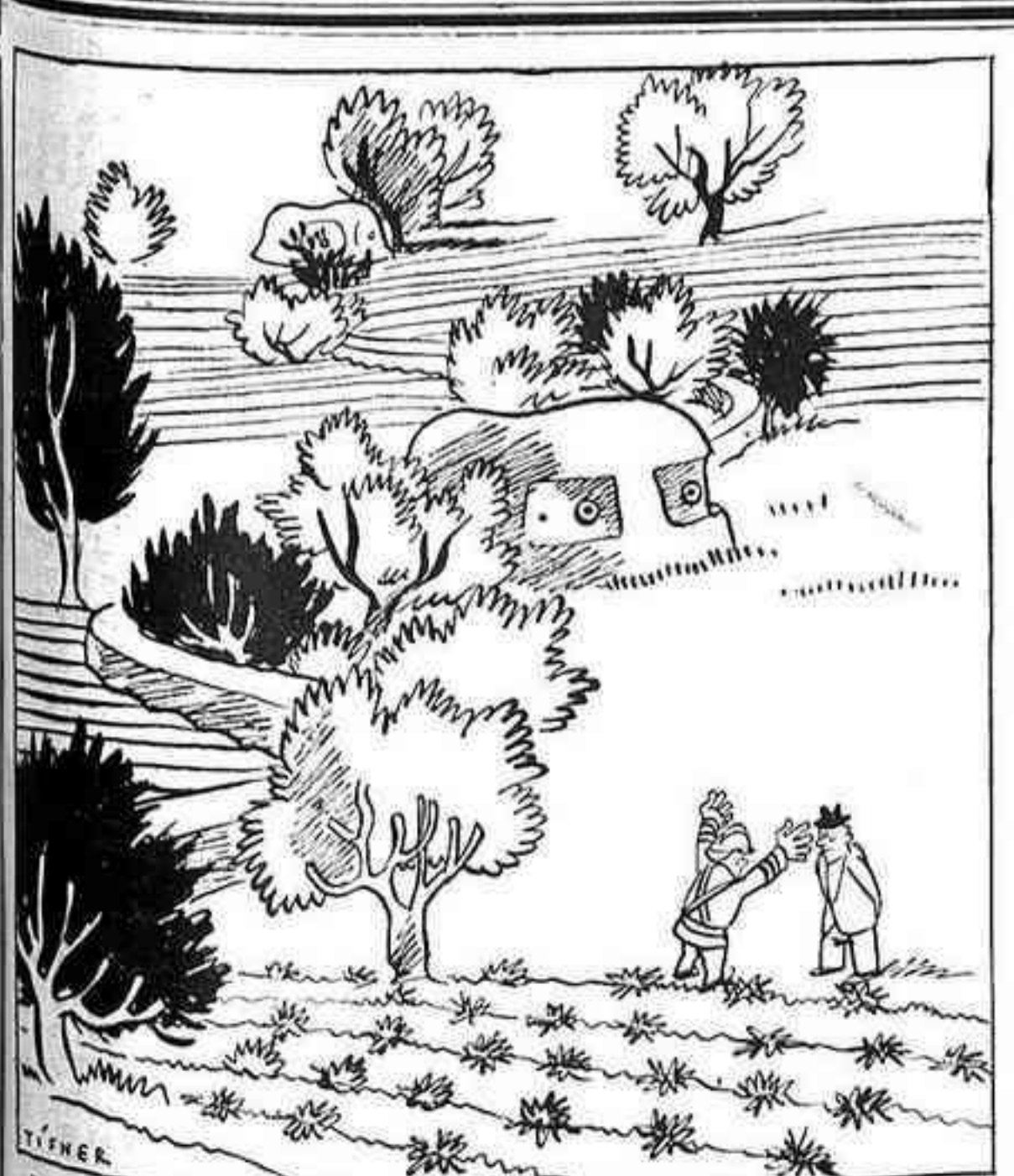
blinde Mentira

Pauline LORD
Wendy Billie Louie
MARRIE BURKE HAYWARD

UN FILM COLUMBIA

Al Fantasio, amb aquell ull que sempre han demostrat tenir els nostres empresaris, van donar el dia d'estrena, com a pel·lícula de base, "Un milió de gràcies". Després, com el públic va reaccionar, van canviar com a film de base el que la empresa havia triat per a completar, que era "La Irlandesa".
"Un milió de gràcies" ens les agrada més que coneguem espectacularment aquesta pel·lícula. Hegeixin que a tots els que l'hagin vista els recomanem que es salvin de veure Dick Powell en una de les seves creacions més antigues. L'argument és insulsi, no mereix per arribar a la categoria de poca-solta o d'avorrit. El noi Dick Powell continua amb el vici de cantar, i fins que ho deixi córrer no farà res de bo. Fem aquesta afirmació sabent per endavant que representem més del noranta per cent dels espectadors honrats que veuen al cinema. I si ho diem és en nom de l'empresa cinematogràfica que ha acabat de contractar.

"La Irlandesa", en canvi, és un film que val la pena d'anar a veure. Adhuc val la pena de suportar el rave preliminar. Es tracta d'una pel·lícula distreta, que té com a protagonista la peita Jane Whitney. Aquesta noia, que no és tan bona com la Shirley Temple, té una capacitat en l'expressió que fa que sigui una seriosa rival de la popular Shirley. Ara, que a l'empresa li fa, perquè la Fox les té contractades totes dues.

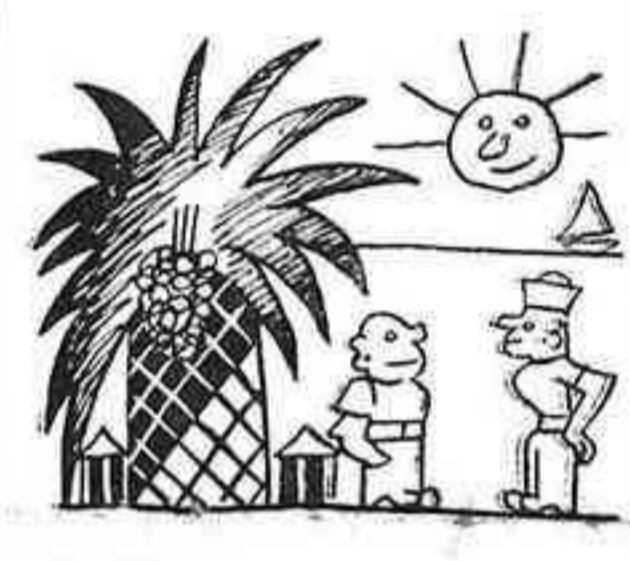
L'INIA MEGINOT
—Les coses que hem de fer, per conservar la línia!

ció, tal com sol passar en les pel·lícules de criatures. Però fidels a la veritat, hem de dir que no és culpa de les criatures, sinó dels autors que es creuen que amb les coses d'infants es pot tirar al dret. Al dret d'autor.

A l'Urquinaona, tal com és costum en els nostres cinemes en arribar la primavera, ja donen programes dobles. Les causes són les de cada any. Quan està acabada la temporada, els distribuïdors s'adonen que encara tenen molt material per estrenar, i tot és fer programes dobles que duren vuit dies per buidar una mica els magatzems.

"Sola contra el món" és el que li succeeix a Constance Bennet. A la pel·lícula se li esdevé el mateix. Es tracta d'una dona que el marit se li suïcida. Això provoca, tal com hem vist en totes les pel·lícules, una sèrie de sospites per tots cantons, menys, naturalment, en el que porta a la veritat. Per acabar-ho d'adobar, el germà d'ella està una mica tocat. Ella també. Els germans renyixen i els amics del seu marit, també la deixen. I ja està. Sola contra el món.

Els quinze minuts finals són ben aprofitats. Ella es guarix d'una malaltia. Herbert Marshall, que sempre l'havia estimada i que està a punt de casar-se amb una altra, ho deixa córrer, es casa amb ella i viuen feliços. El públic també. La pel·lícula s'ha acabat.

PELICULES OCEANQUES
—I on són els nadius?
—Viuen tots a Hollywood.

PUBLI GINEMA

Passatge de Gràcia, 57
Telèfon número 7 8 6 8

Societat continua 8 tardes a 1 matí
Solent 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió

UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

En realitat, la felicitat del públic dura només l'estona de l'intermedi. El segon film, "Asos de la poca-solta", va a càrrec de la parella Oliver Hardy i Stan Laurel.
Es tracta de tres "sketch" diferents. Tots poca-soltes. El millor és el segon, en el qual fan de mariners en un vaixell fantasma. El truce de proveir-se de tripulació i les escenes del fantasma, recorden els bons temps d'aquest parell de poca-soltes. En els altres van de botiguers i de policies, amb un repertori de trucs molt gastats.

LONDRES — EL CAP EN 48 HORES
—I encara hi vol anar més depressa?
—Si; se li ha ficat al cap!

LA HUELLA DEL PASADO

ELISSA LANOI - PAUL CAVANAGH
KENT TAYLOR - FRANCES DRAKE

COLISEUM
Es un film Paramount d'acció, intriga, i interès palpitant
Sense reestrena fins a l'octubre

MOLT BEE!

En "Peppina" hi ha un moment en el qual el bariton Llamas s'acaba amb l'actor que li fa de criat, i li ordena:
—Quan entris, diga'm cada vegada: "Senyoret, vostè és un solemne carcamal!"
Inútil afegir que considerem aquest fragment com un dels més reeixits de l'obra.

El públic és de bona pasta. El nostre pobre públic de teatre està tan castigat, que es creu de debò que els decorats d'en Castells són uns decorats, que les girls de la Gàmez són unes girls, que l'orquestra del Sindicat Musical de Catalunya és una orquestra, que el bariton Llamas és un bariton, que la triple Sofia Vergé és una triple, que Cèlia Gàmez és una artista d'opereta...

Cèlia Gàmez llueix unes quantes toilettes molt boniques. I, sobretot, treu un gos, un magnífic llebrer rus, que es va guanyar, justament, l'Admiració de l'Auditori.
Si els artistes fessin d'artista amb la mateixa precisió i dignitat que aquest gos fa de gos, podríem considerar "Peppina" com un èxit extraordinari.
No siguem dolents, però. Pensem que sempre hi ha un pitjor.
El pitjor, en aquest cas, és la revista—diguem-ne revista—"La veritat por delante", estrenada al Còmic.
L'obra pertany al règim de sancions que els actors madrilenys, en llur acció colonitzadora, apliquen al nostre Paral·lel.
Serà qüestió de fer-nos separativistes.
El llibre de "La veritat por delante", és d'un tal Silva Aramburu. El senyor Silva Aramburu és radical i amic particular del senyor Salazar Alonso.
Ho trobem naturalíssim.

El senyor Silva Aramburu ha escrit—signori si amb les potes del davant o amb les del darrera—un llibre llarg, llarg, pesat, pesat, brut, brut.
No es pot dir que sigui dolent. No és ni dolent.
Pornografia barata, amb tuf de dispensa madrilenya. En matèria d'imaginació, el senyor Silva es limita a recollir amb amor el sobrant de les escombraries dels més tronats dels seus col·legues.
Ei resum: es pot dir d'aquest senyor que ha aplicat el llerrouxisme a la tècnica teatral.
La música és del mestre Padilla. El mestre Padilla... El recordeu? El Relicario, La Violetera, Valenciana...

Ens pensàvem, francament, que aquest mestre Padilla era mort.
L'estrena de "La veritat por delante" ens ha confirmat el trist presentiment.
La revista es va saltar perquè a darrera hora sortiren sols, davant la cortina, Alady, Daniel i Conxita Rey i es posaren a treballar pel seu compte.
Els tres millors artistes de l'espectacle.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit
grans partits a quinelles
pels asos de la pala.

Després de tot això, el senyor Silva Aramburu encara tingué la barra de sortir a saludar i de fer un discurs.
Un discurs en el qual digué que ell se sentia cada dia més català.
Considerem aquesta frase com una broma de mal gust.
I si no fos que tenim por que ens les comunicaria per escrit, exigiríem del senyor Aramburu que ens donés explicacions.
Al Teatre Nou ha actuat un programa de varietats, a base del famós Ramper.
Per al famós Ramper no passen els anys, però per al seu repertori, sí.
Hi havia també un tal Vianor, que és un d'aquests "artistes" que infecten el districte cinquè, que per semblar homes no tenen més

I UN BE...

En quaranta-vuit hores es pot anar de Londres a El Cap. Però s'ha d'anar de cap.

Ja ha començat la Volta Ciclista a Espanya.

Sembla que aquest any han estrenat automòbils nous.

En Dencàs volia fugir... Com? Per la tangent. Ah!

I va fer un paperet d'estressa.

Que no es pot comparar al paper de barba.

Diu que daven caramels emmetzinats. Home, no fumem...! ...si no és amb paper Jean.

Els italians, a Abissínia, s'han apoderat de tot l'or en barra que han trobat. En barra o amb barra?

EL BE... LASQUES

Perè Prat i Ubach exposa 31 dibuixos a la tinta sèpia, a la Sala Renart.

Són uns dibuixos correctíssims, estilitzats, explicats per una mà experta que no divaga mai gratuïtament. En una paraula: són bons i d'un alta valor decorativa.

Sala Parés
FINS AL 8 DE MAIG
EXPOSICIÓ DE PINTURA DE
MANUEL HUMBERT
i
PINTURA ANTIGA

L'escena a la Sala Renart. Un senyor empeny la porta del carrer amb aire decidit i un gran estrèpit d'esquelles denuncia la presència del visitant. El bon home, entre confós i esperat, resta uns moments indecis, fins que un empleat intenta vèncer els seus dubtes tot dient-li:
—Entri, entri. No tingui por. No cerca la Sala Renart?
El visitant fa un sospir i tot siguint l'esquella dringant de la porta, afirma:
—Perdoni; em pensava que m'havia ficat en una vaqueria.

El grup d'"ADLAN", sota els auspicis de l'inquiet M. A. Cassanyes, en fa de les seves actualment a la sala de la Catalunya. La teoria imperant en aquesta exposició és el Logofobisme?
—Aquest nom ens sona.
En les obres que presenta ADLAN a la Catalunya, hi veiem cabdells de fils, filferros que s'han fet la permanent i forquilles i culleres de fusta.
A les senyores els fa l'efecte que es troben a can Jorba, a la secció de bateria de cuina.
Angels Santos, esposa del pintor Grau-Sala, ha donat a llum una interessant col·lecció de pintures que exposa a la Syra.
L'estil d'Angels Santos és ple de delicades tonalitats i traspuja un sentit adhesiu de les millors adhesions.
La tela número 1, en què es veuen uns nuvis dalt d'un carrilet que s'enfila clt amunt entre coixins de núvols rosa, només pot perdonar-se a qui, com en el cas de la gentil pintora esmentada, encara milita en els rengles dels gustadors de llunes de mel.
Josep O. Jansana és un pintor en període digestiu d'influències diverses. En la tela titulada "Parc, el llac", Jansana dona el do de pit i queda com un home. En canvi, quan fa de Serra, de Sisquella, de Mir, d'Humbert i de Cabanyes, no ens convenç (Syra).

LA BORSA LA VIDA
COTITZACIONS

Societat de N.	00'
Tresor d'Abissínia	00'
Abissinis (sense Tresor)	00'
A. Z. A. (fia)	672'

Setmana de fallides. A Ginebra s'ha registrat el crack-catacraque definitiu de la Societat de N. A. Addis-Abeba el Tresor abissini ha desaparegut de la circulació i Abissinis han tancat... i barrat sota zero.
L'únic paper que s'ha cotitzat en alça i ha confirmat tots els optimismes és el dels A. Z. A. (fia). El Trust del Front d'Esqueres que l'avalava es mostra satisfet de la cotització assolida a la darrera sessió de la Borsa del Retiro. Aquesta vegada sembla que no ens heurem de penedir d'haver-lo recomanat.

Antoni Cumella, ceramista o ceramòfil o ceramífil o ceramític o ceramífic (vostès mateixos), ocupa amb les seves peces de gres els aquàriums sense aigua de les Galeries Syra.
Es ho. Ho ha dit el tècnic Joan Saes i ho confirmem nosaltres.

EL BE...RNAT AMETGE

MOMENT MUSICAL, Novella, per Carles Soldevila

Advertiment preliminar: "Moment Musical" no és una novella, sinó dues, car constarà de dos volums que es vendran al preu de cinc pessetes cada un, a excepció del Dia del Llibre, que seran rebuixats en un deu per cent de descompte.
L'ambició del novel·lista restaria sobrerament satisfeta si aquesta obra s'esgotava.
Res més.

El tren. Un vagó. Miquel, folklorista eminentment calçes, fa veure que dorm, i Hortènsia, la seva esposa, fa veure que s'ho creu.

—Què passa? — interroga Miquel fent un badall acadèmic.
—Potser hauries de prendre la teva magnèsia — diu Hortènsia.
—L'has duta?
—Es clar que sí.
Bren: Miquel Argemi i Hortènsia preparen el "tina" de l'edició folk-lòrica a un costí milionari barceloní que es diu Eugeni.

Amb tot, l'escena de la magnèsia no conté cap intenció malèvola. Es tracta, simplement, d'una divagació anunciativa de caire farmacèutic.

Rina és una italiana que ha trobat feina de model a Modes Badia. Alexandre, el seu marit, és un intel·lectual que fa de sense-feina a estones perdudes i que es suïcidaria si no fos que l'autor de la novel·la no li permet perquè és un truce vulgaríssim.
Rina, abans de marxar a la feina, besa el front del seu marit i li diu: *Addio, caro...*
Com poden veure, el segon capítol queda molt elegant i cinematogràfic, que és el que tractava de demostrar-nos el senyor Soldevila.

Rosa i Nini són dues germanes que entren a un magatzem de música a comprar un disc del qual no saben el títol, ni el número, ni la marca. Com solucionar-ho? Cridant en Bob, que és un dependent de *Página Viscada* amb nom de gos.
—Per què el criden amb nom de gos aquest xicot? — pregunta Rosa.
I li responen:
—Perquè troba els discos més introbables anant ensumant pels prestatges com un perdiguera.

Eugeni Moragues ocupa el seu despatx extraconfortable. Avui no n'ha dit a la mecanògrafa divuit cartes i ha estès quarantaine contractes. Es tracta d'un burges aerodinàmic que regeix els destins d'una important empresa de l'art de construcció.
De sobte el matrimoni Argemi entra al despatx a parlar de goigs, d'aigües, de soldats de rengle, de cançons populars i de romansos.
—Què tants romansos! Arri al carall! — diu Eugeni treient foc pels queixals.
En Miquel Argemi, consternat perquè el seu cosí no li vol pagar l'edició de la seva obra, encara té emma d'exclamar amb aquell aire angelical dels bons folkloristes:
—Quan treus foc pels queixals, estàs precios. Sembles "La Patum" de Berga.

Alexandre, l'intel·lectual aspirant a suïcida, entra al despatx d'Eugeni disposat a clavar-li un *sabazo* emparant-se en els anys de llunyana amistat escolar que els uneixen.
L'escena va així:
—Ets un mec, Alexandre.
—Exacte, Eugeni.
—No ets bo per a res.
—D'acord, Eugeni.
—Ets un tifa.
—Home!

El sopar a casa d'Eugeni, que també resulta ésser a casa de Rosa i de Nini, les buscadores del disc. Atriben els convidats: el matrimoni Alexandre amb el seu fill, que també resulta ésser el Bob del magatzem de música.
Decididament, aquest "Moment Musical" és complicat per moments.

Les famílies Moragues i Alexandre surten a fer turisme i dinen a Olot, davant d'un paisatge Vayreda de tamany natural.

Rosa, la muller d'Eugeni, comença a sentir-se atreta per en Bob, que cada dia hi va una estoneta a tocar el piano i... res més.
Es fan un petó.
—Només un? — demanarà el lector.
—Només un, però de Clark Gable, o sigui dels que tant poden durar dotze minuts com una setmana (no anglesa).

Eugeni Moragues, transformat en mecenas d'una tal revista *Ariel* per obra i gràcia de l'ex-aspirant a suïcida Alexandre, dona a casa seva una festa d'homenatge als redactors d'aquella. La qual co-

GIRO TELEGRÁFICO

VARIACIONS
—Escriba usted en cristiano!

sa no és obstacle perquè Rosa i Bob repetixin l'escena del sofà i es diguin paraules d'amor:
—Bob! Bob! Bob! — diu ella presa d'un deliri abrasador.
Tots els gossets d'aigües de les terrasses veïnes s'han posat a bordar estrepitosament.

X
Rosa i Bob novament. Un carrer fosc. Un taxi. El taxímetre que va portant el ritme aritmètic d'aquests amors clandestins. Es fan un petó que dura dues pessetes amb no-manta.
—Cap on, ara?
—Porteu-nos a Miramar.
A Miramar? Però no pensen que a Miramar els pot veure qualsevol conegut? Quines ganes de comprometre el pobre novel·lista!

XI
Eugeni i Rosa. Ell diu, amb jerarquia de mascle:
—No et faria goig de tenir un noi com Bob?
No es pot negar que és tota una pregunta digna del maquiavelisme del professor "Aris".

XII
Rosa fa maletes i paquets. Nini, comprenent que la seva germana vol fugir amb Bob, es posa a la porta i diu enèrgica i excitada:
—No passaràs! (Aquesta frase és electoral, amic Soldevila.)
—Nini, Nini! —clama Rosa.
—No, no! No, no! —respon Nini.
Amb tot això arriba Rina, que ve a deturar la carina Rosa, car, la mare de Bob també coneix el panyo, o sigui, el Bob de referència.

Rosa plega de farcir maletes i exclama:
—Vostres sí que m'heu ben rebentat! Qui us autoritza a ficar-voos en els meus assumptes?
—Son ordres d'en Soldevila.
—Ah!
XIII
Bob és a l'estació esperant Rosa quan de sobte veu comparèixer el seu pare. Naturalment, el canvi no el satisfà gaire, però més que el pare li digui:
—Coratge... coratge.
Callen. Callen com uns morts. Al cap de deu minuts segueixen callant amb el mateix entusiasme. Aquest final té un ritme francament lerrouxista, car evoca el Lerroux (e. p. d.) dels famosos silenciosos.

I res més.
(Es una paròdia de BE NEGRE. Prohibida la reproducció. Drets d'amplicació: Carles Soldevila i Llibreria Catalònia.)

L'elecció de President de la República

(Ve de la primera pàgina.)

A continuació vingué l'intermedi, que socialistes i comunistes aprofitaren per a cantar "La Internacional".
Represa la festa, el senyor Giménez de Asúa féu constar que la massa coral de "L'Esquerra Republicana" havia acordat abstenir-se, en senyal de dol. Els marxistes s'adheriren al sentiment dels camarades republicans cantant "La Internacional".
Després que el grup del senyor Calvo Sotelo hagué cantat, per delegació, el pas doble de "Las corasrias":
Banderita, tú eres roja
banderita, tú eres galda
i que els parlamentaris addictes a la ideologia del senyor Portela hagueren cantat uns aires galles de centre arribà el torn a la massa coral marxista.

La tiple Dolores Iraburri inicià el concert amb un fragment de la sarsuela "La Pasionaria", però encara no havia acabat que les notes proletàries de "La Internacional" retronynien una vegada més. Quan vingué allò de arriba los pobres del mundo, el socialista milionari senyor Pla i Armengol es considerà al·ludit i s'aixecà dempens.
Fou, en resum, una bella festa. En el jardí del Retiro, sota una pancarta que excitava els camarades de tot el món a la unió i a la conciliació, els senyors Zugaizaga i Araquistain feren un round de "catch".

El Negus parlarà per ràdio al poble americà. (Dels diaris.)
PROPAGANDA AMERICANA
...i era només en resta recomanar-vos els spaghettis marca El pavo

"La terra és del qui la civilitza"

Mussolini fa declaracions al nostre especial enviat

Com sigui que feia molts dies que no llegíem que el Duce havia fet declaracions interessants a algun diari de postin, i comprenem que els nostres lectors en tindrien tantes ganes com nosaltres mateixos, ens decidírem a enviar el nostre redactor d'afers internacionals a intervenir el gran triomfador perquè n'hi fes cinc cèntims.
El nostre redactor, que és de la primera volada, ens ha enviat una foto dels coloms de la plaça de Sant Marcos, junt amb una lletra de vint carilles descrivint el paisatge i explicant que pel camí va conèixer un tractant de bestiar de Granollers; però com que tenim la secpita que això tindria un interès molt relatiu per als nostres lectors, hem decidit anar al gra deixant la palla per al consum del nostre dilecte amic Escalasans.
Llegiu, doncs, si us plau:
He trobat Roma, que jo coneixia a través dels films de Cecil B. de Mille, molt millorada. Els carrers són amples i encara ho semblen més perquè els habitants estan prims. Tinc entès que això és ara l'última moda a Itàlia. Per tot arreu es veuen macarons que, naturalment, també estan prims. Jo esperava veure els romans amb els cabells a la romana, però he observat que tots porten gran quantitat de llana al clatell. Les romanes continuen servint per pesar.
Obrint-me pas per entremig de la gent que va a depositar or a les bústies que hi ha ad hoc a totes les cantonades, he arribat davant del Palau de Venècia. Naturalment, el Duce era al balcó. No parlava, però mirava fixament cap a un punt determinat, com esperant una indicació. És a dir, que no parlava, però s'hi fixava. De cop, una veu ressonà potent:
—Atenció! Cambra! Llums! So! Rodeu!
Immediatament el Duce es posà a cridar i a gesticular com un desesperat.
—Amb Ginebra, sense Ginebra o contra Ginebra, l'Abissínia és nostra i ben nostra...
La multitud que emplenava la plaça, seguit dels ordres d'un director ajudant anava donant proves d'entusiasme cada dos minuts i mig. La veu tornà a ressonar:
—Talleu! Aquell del barret gris de la tercera filera està massa prim. Que vagi a posar-se uns galtes postisses! Tornem-hi!
L'escena es repetí vint-i-tres vegades. Uns cops era perquè un feia volcar el barret amb poca energia, d'altres perquè un altre feia el salut sense gràcia i d'altres, en fi, perquè Mussolini havia donat tres cops de puny a la barana en lloc de quatre.

Per fi, el director donà per acabada la filmació, i els assistents se'n anaren ordenadament a vestir-se de badilles per a prendre part en una desfilada.
Aprofitant aquests moments de calma, penetràrem en el Palau. Com que portàvem una carta de recomanació del senyor J. Torres i Caprara, no tardàrem ni vuit hores a estar davant del senyor Mussolini.
El Duce ens rebé amb les cames aixecades i les mans als ronyons.
—Tireu-les de pressa, que em canso—ens digué.
—Com diu? Què és el que hem de tirar?
—Que no porteu màquina fotogràfica?
—No, Duce.
—Doncs ja l'esteu anant a cercar.
Volàrem en busca d'una màquina i als pocs moments tornàrem, trobant el més fotogrònic dels artistes cinematogràfics tot enrabiat pel nostre retard. De mica en mica, però, s'anà tranquil·litant. Un cop s'hagué posat tranquil, es féu retratar. Després de quedar retratat ens allargà una cartulina amb la foto d'un badilla molt jove, despullat i amb el casquet de l'exèrcit, fent-se pipí sobre unes lletres que deien le sanzione.

—Això ja ho coneixem — li diguérem—. Ho donem al "Ristorante Italiano" del carrer d'Aragó.
Per tota resposta ens digué:
—Amb Ginebra, sense Ginebra o contra Ginebra, l'Abissínia és nostra i ben nostra. Per fi la civilització de Roma ha triomfat sobre la barbàrie, malgrat la inferioritat de condicions en què ens havem trobat. La justícia s'ha apuntat un èxit. Els nostres mitjans persuasius s'han imposat a la incomprensió de l'endarrerit poble etiòpic. Amb els nostres arguments incontrovertibles hem aconseguit que tota l'Abissínia aplaudís el pas de les nostres tropes victorioses. Som poseidors d'un imperi que val un imperi. Ara, un cop feta la pau amb el poble etiòpic, no ens resta més que desitjar que el poble etiòpic tingui ganes de fer la pau. L'esclavitud ja no existeix! La terra és del qui la civilitza. Sapigueu-ho d'una vegada per sempre. Etiòpia és tan italiana com la Francesca Bertini!
Un cop dites aquestes paraules, el Duce llançà la barra enfora, baten tots els rècords de llançament de la barra, i amb un gest imperatiu ens invità a desaparèixer del seu davant.

L'obcirem, naturalment, i en el moment que tancàvem la porta veírem en Sentis, que havia vingut de París en dos avions, com s'introduïa en el despatx del Duce. Encara tinguérem temps de sentir a aquest: "Amb Ginebra, sense Ginebra o contra Ginebra, l'Abissínia és nostra i ben nostra. Per fi la civilització de..." etc., etc.
Badant badant, ens vàrem ficar en una altra habitació. Un home estava enfeinat al costat d'una magnífica gramola. Era l'encarregat de posar el disc.
En sortir al carrer, ens cridà l'atenció un paraigües que caminava sol. Miràrem que hi havia a sota, i veírem que es tractava no res menys que de S. M. Victor Manuel II, emperador de l'Imperi Italià i de la seva sucursal l'Imperi Etiòpic.

Llegiu
"EL BE NEGRE"
cada setmana

El debat sobre el 6 d'octubre

Malgrat el que hagin pogut afirmar, amb la seva lleugeresa acostumada, els òrgans de la premsa diària, podem assegurar que el debat sobre els fets del 6 d'octubre no s'ha celebrat encara.

Les grans campanyes La bona premsa

Amb aquest títol "El Matí" de dimarts passat parlava d'una assemblea de la F. J. C. En aquest solt les intervencions es comentaven d'aquesta manera: Eren imatge de la voluntat enèrgica que planta cara als problemes del viure cada dia... Això es referia, naturalment, a la campanya de les 1.000 altes que fan "Els amics d'El Matí" que són els feiojistes, i que són també els que sostenen el periòdic del qual són amics. És allò de que els amics, són per a quan es necessiten.

L'assemblea va constar de comunió, esmorzar i el que pròpiament es diu assemblea. Després d'esmorzar transcriu l'autor del solt el següent diàleg:
—Quan arribarem a les 1.000 altes? Es cert que ja "tenim" 600 subscripcions?
—Si us enviem llistes de xicots que creiem que se subscriuran al diari ens enviareu exemplars de propaganda?
—No sabem pas l'èxit assolit per la Secció d'Amics d'El Matí. Tots estem interessats en el seu reeiximent. Fins hem creuat postes sobre si "arribarem" o no a les 1.000 altes abans del dia 28.
A l'hora de tancar aquesta edició d'El Be, les postes augmenten considerablement en el sentit que no s'arribarà a les 1.000 altes. Tot fa suposar que ho aconseguiran, puix que aquesta majoria fa tots els esforços per no perdre. Tenim també notícies que s'han organitzat diversos tridus, novenes i prometenes, tant per una banda com per l'altra.

Com si no hagués dit res l'articulista acaba aquest diàleg amb aquests comentaris:
Allò era viure per nosaltres. Representava el millor encoratjament que podíem rebre. Esguardem les butxaques dels xicots. (Ai, fill de Déu, aquestes coses es fan però no es diuen.) En gran nombre d'elles El Matí es destacava com bandera de combat, de lluita noble i pit obert.
Quan el tramvia ens portava a casa, reflexionàvem sobre la diada i sobre aquella joventut, i un somriure optimista es reflectia en el nostre rostre. (Sí, vaja, és el mateix que li ha passat a tothom que ha llegit els seus comentaris. Que n'és de complet aquest xicot!)
I acabava així:
La premsa catòlica catalana està d'enhorabona. Quina barra! i pensar que tota aquesta campanya no-més serveix per pispar subscriptors a "La Veu" i encara pretendre que és qüestió d'estar d'enhorabona. Francament, aquesta campanya de les "altes" no és més que una maniobra molt "baixa".

La vida del home és la constant tragedia de la molècula que puède i debe elegir entre las cadenas del grano de polvo en que nació y los bienes espirituales del universo que a su imaginación ofrece rutas infinitas.
De un lado se siente atraído por la masa inmensa del macrocosmos que le abraza y zarandea el alma como las olas del océano enjurado zarandean y abruman al osado esqui que intenta luchar con ellas. Del otro, por el sedante de las microcosmos puro y cristalino como el agua que surge de la fuente y recogemos en el hueco de las manos para extinguir con ella los ardores de la merienda.
La foto nos da una imagen del ciudadano perfecto que ha sabido hermanar ambas atracciones y utilizarlas como balancin mantenedor de equilibrio en el difícil y arriesgado pasaje de la maroma de la vida.
La radio, que es medio diámetro, esclavizará las ondas del universo para ofrecérselas y librarle de centrifugas elucubraciones; la compañía, que es media naranja, rebanará su pan y le liberará de las centripetas cadenas que nos roban a las pequeñeces de nuestro planeta. Y en medio de la media naranja y del medio diámetro estará la virtud.
Etc., etc.
El Be NEGRE proposa un repartiment extraordinari de bombons emmetzinats en el si de les redaccions d'alguns diaris.

Per fi ha començat el Campionat d'Espanya. I vostès ja deuen saber que el Barcelona es reservava per aquest campionat. I que, a més, reservava en Gual per fer una carreta de gols a cada partit.
Doncs bé, en el primer partit el Barça ha empatat a zero amb l'Sporting de Gijón.
Com es pot veure, en Gual no es va excedir.
Els que potser es varen excedir foren els optimistes.

Hom esperava que el Xerec es destapés a can Rabia, però no es va destapar.
L'Espanyol li va fer tres gols i el deixà sec.
Es a dir, que resultà un Xerec sec.
...i no continuem.
A Ginebra la Selecció barcelonina de basquet ha quedat classificada en quart lloc del torneig interciutats.
El basquet català ha quedat en hon lloc.
Tothom sap que Suïssa és molt bonica.
Vostès potser no ho sabien, però és el cas que dintre de la major intimitat s'està corrent la Volta a Espanya en bicicleta, i el que va al davant és el senyor Deloor.
Deloor rus? Perquè en aquest cas ho comprendriem perfectament.

El denc treball es titula: "Saber aguardar." I diu:
La vida del hombre es la constante tragedia de la molécula que puede y debe elegir entre las cadenas del grano de polvo en que nació y los bienes espirituales del universo que a su imaginación ofrece rutas infinitas.
De un lado se siente atraído por la masa inmensa del macrocosmos que le abraza y zarandea el alma como las olas del océano enjurado zarandean y abruman al osado esqui que intenta luchar con ellas. Del otro, por el sedante de las microcosmos puro y cristalino como el agua que surge de la fuente y recogemos en el hueco de las manos para extinguir con ella los ardores de la merienda.
La foto nos da una imagen del ciudadano perfecto que ha sabido hermanar ambas atracciones y utilizarlas como balancin mantenedor de equilibrio en el difícil y arriesgado pasaje de la maroma de la vida.
La radio, que es medio diámetro, esclavizará las ondas del universo para ofrecérselas y librarle de centrifugas elucubraciones; la compañía, que es media naranja, rebanará su pan y le liberará de las centripetas cadenas que nos roban a las pequeñeces de nuestro planeta. Y en medio de la media naranja y del medio diámetro estará la virtud.
Etc., etc.
El Be NEGRE proposa un repartiment extraordinari de bombons emmetzinats en el si de les redaccions d'alguns diaris.

Hom esperava que el Xerec es destapés a can Rabia, però no es va destapar.
L'Espanyol li va fer tres gols i el deixà sec.
Es a dir, que resultà un Xerec sec.
...i no continuem.
A Ginebra la Selecció barcelonina de basquet ha quedat classificada en quart lloc del torneig interciutats.
El basquet català ha quedat en hon lloc.
Tothom sap que Suïssa és molt bonica.
Vostès potser no ho sabien, però és el cas que dintre de la major intimitat s'està corrent la Volta a Espanya en bicicleta, i el que va al davant és el senyor Deloor.
Deloor rus? Perquè en aquest cas ho comprendriem perfectament.

Imp. Industrial. Aribau, 133
Passeig de Sant Joan, 22

EL CONGRES ES DIVERTEIX O L'INVITACIO AL VALS

NOTICIES DE TOT EL MÓN

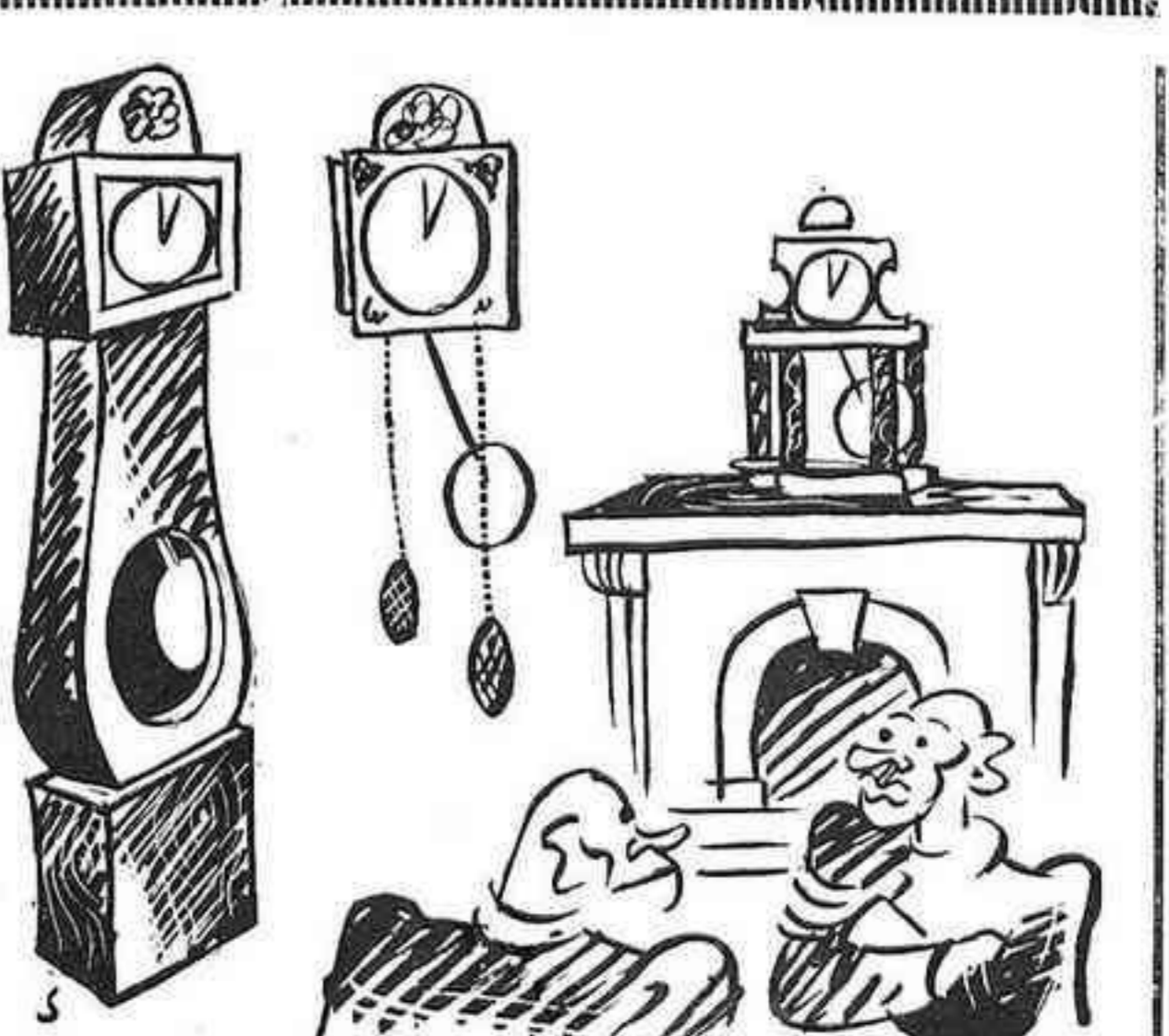
Roma. — El senyor Bottai ha estat nomenat Governador d'Addis-Abeba; el mariscal Badoglio, virrei, i el Victor Manuel, emperador d'Etiòpia.
Addis-Abeba. — D'ara endavant els ministres estrangers deixen d'ésser ministres per ésser estrangers a seques.
Encara; no es poden queixar. Els abissinis, pobrets, ni això poden ésser.
Addis-Abeba. — Sembla que en el Banc Imperial Etiòpic hi havia quatre pessetes amb vint cèntims que passaran a poder d'Itàlia.
Així, almenys, haurà pogut fer la pau de la guerra.
Jerusalem. — Es diu que el guerrier Daggatay, nebot de Menelik, es dirigeix a prendre Addis-Abeba amb cent vint mil homes.
Això demostra, almenys, que encara hi ha cent vint mil etiòps.
Es veu que la pallissa no és tan gran com deien!
Paris. — En la reunió del Consell Nacional del Partit Socialista francès el senyor Blum va fer un discurs magnífic.
En finalitzar, els assistents cridaven: Blum! Blum! Blum!
Semblaven la filarmònica de Mandolinistes.
Harrar. — Les bandes de bandits també han fet de les seves a Harrar. Els habitants han fugit plens d'harrar, ai, d'horror.
Londres. — El Govern anglès serà totalment modificat.
De totes maneres, el que sembla que serà més modificat serà mister Edén.
Atenes. — A Salònica ja fa cinc dies que dura la vaga.
Es una mena de festa major...
De festa major de Grècia.
Londres. — Pérez de Ayala, ex ambaxador d'Espanya, s'ha acomiadat del rei Eduard VIII, i ha dit que ho feia perquè l'havien acomiadat.
El Cairo. — El rei Faruk ja no és príncep.
Nova York. — Ha causat estranyesa el que la Metro Goldwin Mayer no hagi contractat al senyor Lleó Blum per a fer el lleó.

Del Ciero de dissabte:
Basket-ball. — El campeonato interciutades de Esgrima. — Viena, 4. — El campeón de Europa de los semipados Lazek ha hecho match nulo con el italiano Cecarelli. El fallo fue injusto ya que Cecarelli hizo mejor combate que su enemigo.
Pobre Anderson! Haver de perdre un combat que en Cecarelli guanyà a en Lazek. Es una tragedia!
Sota el jeroglífic que publicava La Publicitat del dia 3, en la pàgina de Ràdio, hi llegírem:
Solució a l'anterior: "L'Estudiant de Girona", de Llucietta Cenyà. L'obra benèfica de Ràdio Barcelona.
Més que una obra benèfica, creiem que "L'Estudiant de Girona" era una obra en tres actes.

El jutge especial senyor Vilalta, o l'especial jutge senyor Vilalta, encarregat d'instruir el sumari per l'assassinat dels germans Badia, sensible a l'enorme feina que ha pesat damunt d'ell durant aquests darrers dies, ha decidit que en lloc de prendre declaracions, era ell el qui havia de fer-ne.
Declaracions a la premsa, ben entès.
Heus ací una excel·lent innovació en les tradicions de la "Magistratura".
Si els assassins es trobessin entre els periodistes, segur que el senyor Vilalta ja els hauria descobert.

Heus ací una excel·lent innovació en les tradicions de la "Magistratura".
Si els assassins es trobessin entre els periodistes, segur que el senyor Vilalta ja els hauria descobert.

RESTAURANT GLACIER
Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF I
POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Macià, 3
Telèfon 22503

AL PALAU NACIONAL
—Tots assenyalen la mateixa hora.
—Sí, l'hora de les esquerres.

orelles esgarrriades

NECROLOGIQUES
Dimarts de la setmana passada, "La Veu", en un recó de pàgina, portava un anunci que deia:
Esquerres, enterraments i funerals als diaris. "Servici avançat" a domicili.
Posats a ésser catòlics, "La Veu" passa la mà per la cara a tota la premsa, i fins i tot els ofereix funerals a domicili.

MARITIMES
"La Humanitat" del dia 5 portava la següent notícia, amb aquest títol:
El senyor Caselles va a dinar en un torpediner. — Parlant de la vaga dels tripulants dels vaixells mercants, un periodista preguntà si era cert que hi havia a la seva disposició un torpediner perquè pogués realitzar visites als llocs on es trobessin les embarcacions en atur.
El senyor Caselles va somriure i contestà:
—Sí, m'han posat un torpediner a la meua disposició per a anar a casa a menjar.
I al redactor que va posar el títol l'haurien d'haver deixat sense separar i al llit.

POLIESPORTIVA
Del Ciero de dissabte:
Basket-ball. — El campeonato interciutades de Esgrima. — Viena, 4. — El campeón de Europa de los semipados Lazek ha hecho match nulo con el italiano Cecarelli. El fallo fue injusto ya que Cecarelli hizo mejor combate que su enemigo.
Pobre Anderson! Haver de perdre un combat que en Cecarelli guanyà a en Lazek. Es una tragedia!
Sota el jeroglífic que publicava La Publicitat del dia 3, en la pàgina de Ràdio, hi llegírem:
Solució a l'anterior: "L'Estudiant de Girona", de Llucietta Cenyà. L'obra benèfica de Ràdio Barcelona.
Més que una obra benèfica, creiem que "L'Estudiant de Girona" era una obra en tres actes.

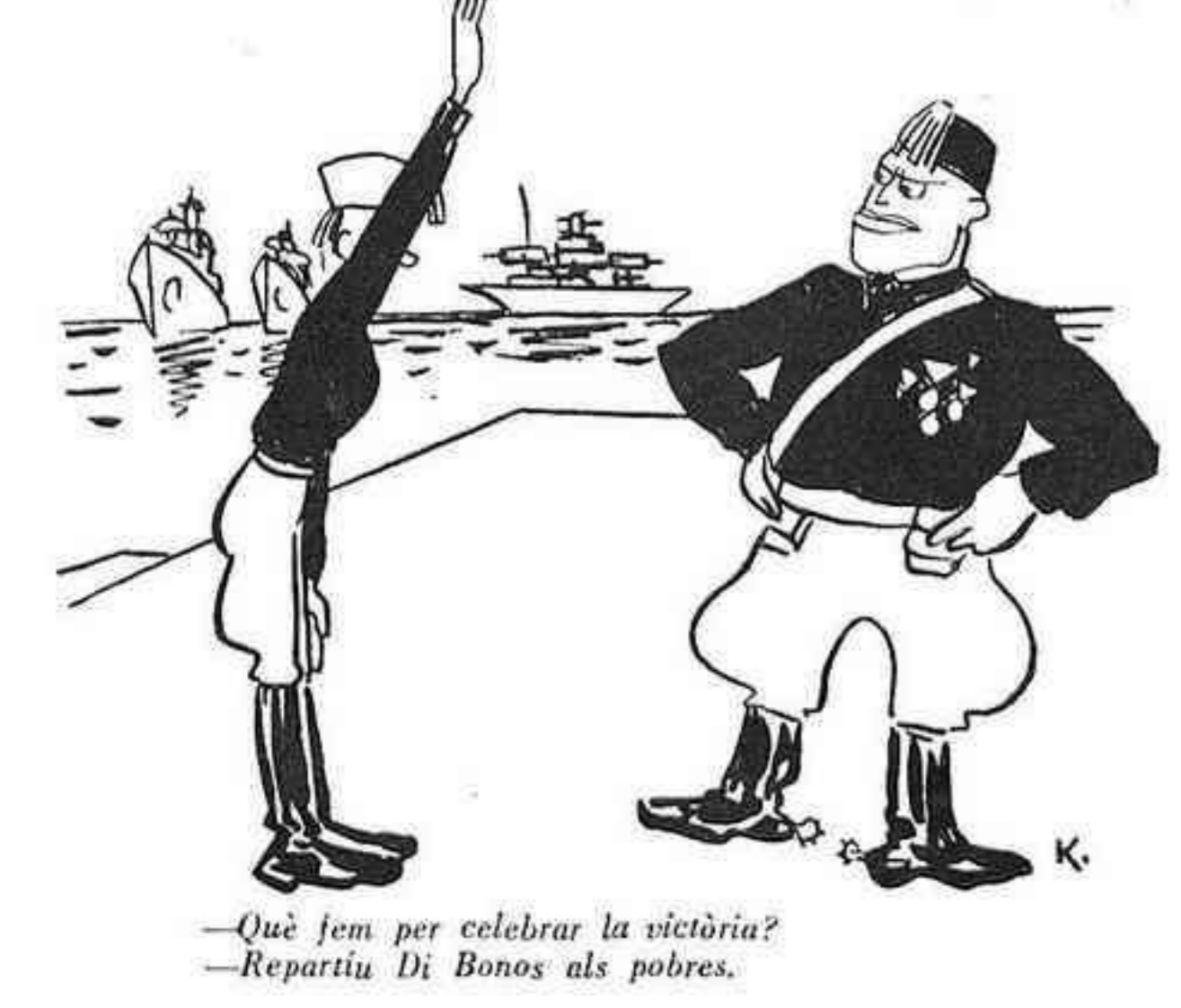
JEROGLIFIC
Sota el jeroglífic que publicava La Publicitat del dia 3, en la pàgina de Ràdio, hi llegírem:
Solució a l'anterior: "L'Estudiant de Girona", de Llucietta Cenyà. L'obra benèfica de Ràdio Barcelona.
Més que una obra benèfica, creiem que "L'Estudiant de Girona" era una obra en tres actes.

ENTERRAMENT MONSTRE
De La Publicitat de diumenge: Madrid, 9. — Per aquesta tarda estava anunciant l'enterrament del capità d'Enginyers senyor Carles Faraudo i dels ciutadans del Front Popular.
Serà l'única manera de que puguin governar les dretes.

El secret del sumari
El jutge especial senyor Vilalta, o l'especial jutge senyor Vilalta, encarregat d'instruir el sumari per l'assassinat dels germans Badia, sensible a l'enorme feina que ha pesat damunt d'ell durant aquests darrers dies, ha decidit que en lloc de prendre declaracions, era ell el qui havia de fer-ne.
Declaracions a la premsa, ben entès.
Heus ací una excel·lent innovació en les tradicions de la "Magistratura".
Si els assassins es trobessin entre els periodistes, segur que el senyor Vilalta ja els hauria descobert.

Els assassins de Sirval
Heus ací una excel·lent innovació en les tradicions de la "Magistratura".
Si els assassins es trobessin entre els periodistes, segur que el senyor Vilalta ja els hauria descobert.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

—Què fem per celebrar la victòria?
—Repartiu Di Bonos als pobres.